eelnõu näeb ette 100-liikmelist Riigikogu, vabadussõjalaste oma 50-liikmelist. Kumbki eelnõu näeb ette tasumaksmist Riigikogu liikmetele kuue kuu eest aastas.

Vabadussõjalased vajavad oma eelnõu maksvusele pääsemiseks 25 000 allkirja rahvaalgatuse korras. 28. veebruariks ongi neil koos koguni 55 723 allkirja. Vahepeal (21. veebr.) on aga Riigikogu muutnud Riigikogu valimise, rahvahääletamise ja rahvaalgatamise seadust, määrates selles, et kui rahvas on rahvahääletamise korras vastu võtnud Põhiseaduse muutmise eelnõu, siis ei või järgneda ühe aasta jooksul, arvates Põhiseaduse muutmise avaldamise päevast, teist rahvahääletust. Selle seaduse muutmise eesmärk näib olevat, et kui Riigikogu poolt esitatud Põhiseaduse muutmise eelnõu võetakse vastu rahvahääletusel, siis vabadussõjalaste eelnõu peab jääma aastaks seisma. Need abinõud vabadussõjalaste eelnõu tõkestamiseks, selle asemel et rahustada meeli, kruvivad sisepoliitilise pinevuse järjest kõrgemale.

Ka valitsuse enda ridades ei valitse täieline üksmeel mitmesugustes küsimustes ja 25. apr. K. Pätsi valitsuse keskerakondlikud ministrid A. Anderkopp ja H. Kukke esitavad lahkumisteate, motiveerides oma sammu sellega, et eelarve ei olevat reaalne, riigimajanduslikku olukorda ilustatavat ega tahetavat leida positiivseid lahendusi majanduskriisist väljapääsuks. 26. apr. astub K. Pätsi kogu valitsus tagasi, millele järgnevad pikaldased kriisivalud ja uue valitsuse moodustamise kutsed, mis rohkesti närveerivad rahvast.

Üksteise järel tehakse valitsuse kujundamise ettepanek J. Tõnissonile, K. Einbundile, J. Uluotsale, jälle K. Einbundile, A. Reile, K. Pätsile, A. Keremile, veel

Eesti kroonika 1933, lk. 19